

kakor nam ob koncu svojega dotičnega spisa pričujejo: „Gloria Deo!“ seobno, da jim je sreča na potu vedno mila bila.

„Slov. Gosp.“ priobčil bode v svoji „Cerkv. prilogi“ še več prezanimivih črtic iz življenja našega sicer mladega a vsestransko skušenega višji-pastirja. Te nam bodo živ dokaz, da previdnost božja, vsem oviram kljubu, človeka, ki jo posluša, pripelje tje, kjer ga hoče imeti.

(Dalje prih.)

Zlata sv. meša pri sv. Lenartu v slov. gor. dne 28. julija 1889.

(Dajje.)

Iz Radgone so jih postavili h Kapeli za provizorja. Drugi ljudje, druge navade in tudi nove težave, pa trdna volja in božja pomoč vse poboljšate. Čeravno so bili deset let med Nemci kaplanovali, vendar materne besede niso pozabili. Hitro so si s pridigami in krščanskimi nauki pa tudi z izglednim obnašanjem Kapelčanov srca tako pridobili, da so jih hoteli za župnika imeti; to potrди pismo, katerega jim je poslal Kapelski rojak, profesor Žitek. Med drugim piše sledeče: „Stirideset polnih let je preteklo od onega hipa, ko se je v Gradec vozilo poslanstvo za poslanstvom prosit vzvišene knezoškofa, poznejega kardinala Rauscherja, naj usreči župnijo sv. Magdalene pri Kapeli s tem, da jej daruje za župnika ondašnjega mladega provizorja, č. g. Jurija Tuteka. Ponižne prošnje in srčne želje Kapelčanov niso uslišali in vodja ene teh deputacij, blagega spomina pokojni moj oče, so tolažili žalostne župljane, rekoč: Ne vemo, kaki bodo ta gospod, katerega smo na mesto nam zaželenega gospoda Tuteka dobili, tega pa sem osvedočen, da g. knezoškof in drugi merodajni gospodje v Gradci našega blagega g. provizorja in izvrstne njihove lastnosti dobro poznajo in ne bode dolgo, ko bodo naš ljubljenec še do kaj boljšega in do višje časti prišli, samo naj jim mili Bog dodeli dobro zdravje!“

Srčne želje zbranih zaslišal in izpolnil je res mili Bog. Po enoletni provizuri prišli so za kaplana k sv. Križu v rojstno faro, pa le za kratek čas, kajti za leto dni postali so župnik na Polenšaku. Kako priljubljeni so bili na Polenšaku, spričuje čestitka k zlati meši, ki je podpisana od 77 očetov in 89 mater, od 28 bivših šolarjev in 27 bivših šolaric, ki sklepajo svojo čestitko z besedami: „Tisočerna slava Vam, milostni gospod!“ Po preteklih 32 letih 32 letih te dobre ovčice svojega nekdanjega dušnega pastirja niso pozabile, da-si so se le pet let pri njih mudili in trudili. Slava tudi takim farmanom!

Bog je svojemu mlademu služebniku še drugo mesto odločil. Naj bi ne ostala luč pod

mernikom skrita, ampak še lepše svetila, hotel jo je na svečnik postaviti, potem ko se je v samotnem kraju z oljem pobožnosti in stanovitnosti sprevidela in oskrbela. Ne radi, pa na prigovarjanje iz merodajnega kroga vložijo prošnjo za takrat po smrti g. dekana Martina Bezjak izpraznjeno faro sv. Lenarta v slov. gor., katero so tudi dobili ter bili 1. oktobra leta 1857 župnikom potrjeni. Ob enem pa so jim zaupali dekanijo in nadzorništvo šol, naj bi se mlademu služebniku sv. cerkve Jezusove besede dopolnile: „Blagor tebi, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, hočem te čez veliko postaviti!“

Čast in služba rada človeka spremeni; poboljša pa ga malokedaj, ako poprej dober ni, pravi sploh pregovor; toda preč. g. Tutek so tudi v visoki službi ponižen in zvest delavec ostali, pokorni in vdani svojemu knezoškofu, svojim duhovnikom bolj dober oče, kakor oster gospod, sebi izročeni ovčicam pa moder vladar, spominjajoč se besed sv. Krizostoma, ki je djal: „da bode rajši od velike dobrote, kakor od ostrosti Bogu odgovor dajal.“

Kralj David prepeva: „Gospod ljubim lepoto hiše tvoje in kraj, v kojem tvoje veličastvo prebiva“. Teh zlatih besed sv. pisma niso preč. g. jubilant samo razumeli, ampak lepo so jih tudi v djanji izpeljali. Bil je leta 1810, ko je vlada, kakor po drugod, tako tudi pri farni cerkvi sv. Lenarta, vso zlato in srebrno cerkveno posodo in druge dragocenosti pobrala in le neobhodno potrebne reči za službo božjo pustila. Od tistega časa pa do nastopa preč. g. Tuteka je vzdihovala nevesta Kristusova pri sv. Lenartu v veliki revščini. (Dalje prih.)

Nova meša pri sv. Jožefu l. 1889.

Celjsko mesto in njegova okolica nimata lepšega torišča, kakor je grič, na katerem že nad 200 let stoji sv. Jožefu na čast posvečena cerkev. Latinski napis*) nad cerkvenimi vratmi pravi nam, da so jo Celjani s svojimi sosedi postavili bili zato, ker je bil sv. Jožef po svojej mogočni priprošnji odvrnil od njih strašno morilko — kugo. Kdo neki bi bil kedaj sv. Jožefa z zaupanjem pomoči prosil, da ne bi bil vslišan? Zato vsako leto že v praznik sv. Jožefa, seobno pa III. nedeljo po Velikonoči, kot na god varstva sv. Jožefa, dohaja prav obilno romarjev tusem na Božjo pot. A več, kakor kedaj med letom, videl si ljudstva pri sv. Jožefu letos IX. nedeljo po Binkoštih, dne 11. avgusta ko so Celjski rojak, č. gospod Antonij Vetrnik iz Lokovca, v tej romarski cerkvi svojo prvo ali novo sv. mešo služili. Bila je ta, kolikor nam je znano, tretja „nova meša,“ ki se je v

*) Napis glasi se: „DIVVs IosephVs pesteM CILlenslbVs aVfert,“ in daje letnico 1680.